

Csend riport

Szerző Administrator
2012. február 03.
Utolsó frissítés 2012. február 03.

A csend
„Fecseg a felszín, hallgat a mély”

A némasági fogadalmat tevő apácákat suttogó misztérium veszi körül. Kívülállók afféle csodabogaraknak tartják őket, akik el vannak zárva a világtól és annak örömeitől. Te bejutottál a falak mögé. Milyennek láttad őket?

Boldog, kiegyensúlyozott embereknek, akikből áradt a nyugalom, a szeretet, s a tekintetük sokatmondóan beszédes volt. Sok fiatal huszonéves is volt köztük, ami akkor megrázott és elgondolkosztott...

A zene örömét vitted el nekik. Mentek veled, hagyták magukat elvarázsolni?

A zene nem ismer határokat, korlátokat és boldogító, gyógyító hatása közzismert. Természetes volt számomra, hogy temperamentumos virtuóz népzeneinkkel tetszést aratunk, bár először megfordult a fejemben az a gondolat is, vajon ebben a közegben hogy fog működni ez, egyáltalán szabad-e ilyen zenével előrukkolni? Pár perces játék után az aggodalmam megszűnt, látva a csillogó tekinteteket, a tapsoló kezeket, a ritmusra dobogó lábakat.

Tudtál velük valamilyen módon kapcsolatba kerülni a koncert után is, picit beleláttál az életükbe?

Az előadásunk után körém sereglettek, volt, aki megsimogatott, s öröm volt látnom a kipirult arcokat, a boldog tekinteteket. Reakciójuk ugyanúgy működött, mint más halandónak, csak ők nem szavakkal, de egyéb kifejezési módokkal reagáltak, kommunikáltak velünk.

Zenész barátaid vettek rá erre a koncertre. Miért?

A bajor népi hegedűsök találkozóját minden évben megrendezték Reutbergben, ahol mi kiemelt vendégként zenéltünk, s mivel a rendház szomszédságában zajlott mindez, így jött az ötlet, hogy a rendház falain belül is csendüljön fel a muzsika. A dolog pikantériája, hogy ráadásul magyar népzene.

Te igazi életimádó, mediterrán lélek van, aki szeret jókat nevetni, beszélni, hatalmas szíved is van mindehhez. Aki ennyire tele van érzelmekkel, annak nehéz lehet a hallgatás. Ki, vagy mi vesz arra rá, hogy csendben figyelj?

Valóban, szinte minden igaz, amit itt felsoroltál, de ez mind nem zárja ki a csendesség, elvonulás tényét és igényét részemről. Egyébként nem vagyok egy tipikus csacsogós női lélek, mert sokszor „Nékem üres fecsegőt fest az üres fecsegés”, mondta Kazinczy, bár Szendi Gábor és Popper Péter szerint éppen ez a fecsegés irányítja a világ útját, viszont ezt az ütegyengetést átengedtem férjemnek.

Bizonyára génjeimben is hordozom a csend utáni vágyat, elég csak az apai ág juhász felmenőimre gondolni. Nagyapám ajkát csak ritkán hagyta el a szó, de az messzire hallatszott...

A természet tisztelete, szeretete bizonyára innen is eredhet. Tény, hogy órákig képes vagyok bámulni hangtalanul az eget, nézni a felhők játékát, a szél zúgását hallgatni, a madarak énekében gyönyörködni, s figyelni röptüket, vagy egy csobogó patak mellett letelepedve behunyt szemmel hallgatni a természet ezernyi apró neszét, zizegését.

A csend segít eligazodni önmagamban, segít az összpontosításban, a tisztánlátásban, s nem utolsósorban a lelki feltöltődésben, s az alkotásban.

Érzékeny lelkemnek nagy szüksége van a csendre, néha úgy érzem, a csend sokkal beszédesebb, ha megfelelő helyen „hangzik el”.

Létezik olyan, hogy alkotó csend?

Igen, természetesen létezik, s talán ez az egyik legszebb pillanat!

Nálam nagyon sokszor a csend szüli a legjobb gondolatokat, a legünnepebb pillanatokat. Az alkotásnál is velem van a csend.

Nem kell, hogy a dallam elhagyja az ajkamat, belülről hallom a zenét, jó lesz-e vagy sem?

A képzelőerőm sokkal jobban működik, ha csend veszi körül, s ez bennem bármikor megteremthető, ha úgy akarom...

Kérdezett: Völgyi Vera